

טויב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' אויף אידיש

בנשיאות מורנו ורבנו הר"ר צ'צ'ק

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב

המערב

מפייס זיין דעם גאסט!

דער רבי ר' שמעון'ל האט וואונדערליך עוסק געווען אין די מצוה פון הכנסת אורחים און יעדער האט געוואוסט אז זיין הויז וואס איז געשטאנען אין אמעריקע איז געווען א בית ועד פאר געסט. איינמאל איז אנגעקומען צום הויז פונעם רבי'ן אן אורח פון ארץ ישראל, וועלכער האט זיך ארויסגעלאזט ווייט איבער די וועלט לצורך מצוה און וועלנדיג זיך אביסל אויסרוען, איז ער געקומען צום הויז פונעם רבי'ן.

ווי נאר דער רבי האט אים באמערקט, האט ער געזען אין אים אז ער איז עפעס מער א געהויבענער מענטש ווי דער המון עם און האט אים זייער מכבד געווען, ער האט זיך אליין מטרות געווען און אים דערלאנגט זיין עסק, אזוי אויך האט ער אים באזארגט מיט אלע זיינע געברויכן. דער אורח זעענדיג דעם געוואלדיגן איבערגעגעבנקייט פונעם רבי'ן צו אים איז עס אים נישט געווען צום הארצן, און ער האט מרמז געווען פארן רבי'ן אז ער איז נישט ראוי דערצו.

דער רבי, וועלכער האט פארשטאנען וויאזוי דער גאסט שפירט זיך, האט אים דערויף געענטפערט און ערקלערט: איר זענט יעצט גערעכנט ביי מיר אזוי ווי א "חפץ של קדשה", פונקט אזוי ווי א שופר אדער תפילין, ווייל פונקט אזוי ווי מען קען נישט מקיים זיין די מצוה פון תקיעת שופר אן א שופר און אזוי ווי מען קען נישט מקיים זיין די מצוה פון תפילין אן קיין תפילין, אזוי אויך קען איך נישט מקיים זיין די מצוה פון הכנסת אורחים אן דיר.

דערמיט האט דער רבי בארואיגט דער גאסט, אים געבנדיג דעם געפיל אז ער טוט נישט דאס אלעם פאר אים נאר ער טוט עס כדי צו זוכה זיין צו מקיים זיין די מצוה פון הכנסת אורחים אזוי ווי עס דארף צו זיין.

ענדליך צו דעם האט מורינו ורבינו שליט"א דערציילט א מעשה וואס בדידיה הוה עובדא: איינמאל בין איך געגאנגען באזוכן דעם באניאדער רב הנה"צ רבי דוד מאשקאוויטש זצ"ל, און ער האט מיר מכבד געווען צו עסן ביי אים. ער האט מיר זייער שטארק געבעטן אז איך זאל קומען, און דערביי האט ער געגעבן צו פארשטיין אז אויב איך וועל עסן ביי אים וועט ער באקומען א גוטן געפיל דערפון, און אויך זיין הויזגעזינד וועלן זיין זייער צופרידן דערפון. דערמיט וואס ער האט מיר דאס געזאגט, איז אים געלונגען מיר צו געבן דעם געפיל אז דורכדעם וואס איך וועל עסן ביי אים טו איך אים א טובה.

אט די הנהגה זעען מיר אין די פרשה פון די וואך ביי אברהם אבינו, אז ווען אברהם אבינו האט באמערקט די מלאכים וואס זענען דורכגעגאנגען אין פארנט פון אים איז ער גלייך געלאפן צו זיי און זיי געבעטן אז זיי זאלן קומען עסן ביי אים אבער וויבאלד ער האט מורא געהאט אז זיי וועלן זען אז ער איז קראנק און וועלן אים נישט וועלן מטרות זיין און זיין ביי אים צוגאסט, דעריבער האט ער געזאגט צו זיי: 'כי על כן עברתם על עבדכם', און אזוי ווי רש"י איז דארט מפרש, אז אברהם אבינו האט געזאגט צו זיי אז דאס וואס ער בעט זיי יעצט, דאס איז זיין כבוד. און מיט אט די ווערטער האט ער זיי געגעבן דעם געפיל אז זיי זאלן שפירן אז זיי טוען אים א טובה דערמיט, און נישט אז ער טוט זיי א טובה.

דורכדעם וואס מען פירט זיך אזוי, איז מען מקיים די מצוה פון 'מפייס' זיין דעם ארימאן, וואס דאס איז נאכמער חשוב ווי 'געבן צדקה' פארן ארימאן, אזוי ווי די הייליגע חז"ל זאגן: הנותן פתו לעני מתברך בשש ברכות והמפסו ב'א' ברכות ווער עס געבט ברויט פארן ארימאן ווערט געבענטשט מיט זעקס ברכות און ווער עס טוט אים 'מפייס' זיין און אים מאכן גוט אויפן הארץ - דער ווערט געבענטשט מיט עלף ברכות.

(עפ"י טיב התורה - וירא)

מען קען הערן שמעס'ן און דרשות

פון מורנו ורבנו שליט"א - אין א עקסטערע נומער

אידיש: 073-2951321 לשה"ק: 073-2951320

טיב
הודעות

דיר מוזט אונזער יידישע תענית | פון ר. ש. בלוי

וירא
י"ז חשוון תשפ"ו
דער בלעטל
דער צייטן לויט אופק ירושלים
זמני הדלקת הנרות ומצו"ש
הדרה"נ 4:09
מוצש"ק 5:23
ר"ת 6:01
סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סו"ת א' 7:56 | סו"ת א' 9:04
סו"ת ב' 8:39 | סו"ת ב' 9:34
די צייטן לויט די וועטער זייגער |
גלייך מס':
קנ"ט
שנה

טיב

הפרשה

ועתה השבעה לי

אמת'ע חסד איז נאר דא ביי אידן

אין די וואכענדיגע סדרה לערנען מיר וועגן אבימלך מיט אברהם אבינו, אז אבימלך האט געבעטן פון אברהם אבינו ער זאל שווערן פאר אים אז ער גייט אים טון א טובה.

רש"י אויפ'ן ארט געבט צו פארשטיין אז די ווערטער 'כחסד אשר עשיתי עמך' גייט ארויף אויף די שטיקל ווי אבימלך האט געזאגט פאר אברהם אבינו 'הנה ארצי לפניך', און אברהם אבינו האט אים געזאגט אז אין אויסטויש פון דעם וועל איך דיר צוריקגעבן א טובה.

אבער אנדערש ווי אברהם אבינו וואס האט צוריקגעגעבן א טובה פאר אבימלך, האט אבימלך זיך נישט באגענוגט מיט נעמען די טובה נאר ער איז געגאנגען מיט דעם א טרעפל ווייטער, בעטנדיג אברהם אבינו זאל אים שווערן אז ער גייט טאקע טון די טובה מיט אים.

ווען מען גייט אריין טיפער אין די זאך, קומט ארויף אויפ'ן אויבערפלאך די וועג ווי אזוי מענטשן טון טובות איינער פאר דעם אנדערן. עס איז איינגעפירט אז מען טוט טובות איינער מיט דעם אנדערן און דאס קען זיך אפילו טרעפן ביי א צווייטן, אבער די שאלה איז אייביג וואס מען ערווארט אין אויסטויש פון די טובה, און דא עקזיסטירט שוין א חילוק צווישן אידן און גוים און אויך ביי אידן ווי מער אויסגעארבעט מען איז אין די מידות.

ווי געזאגט האט אבימלך געטון א טובה פאר אברהם אבינו זאגנדיג 'הנה ארצי לפניך', אבער גלייך נאך דעם ווייזט אבימלך ארויס פאר אברהם אבינו אז די כוונה מיט די טובה איז געווען - ער זאל אים צוריקטון א טובה און ער

טיב השגחה

מעשיות אויף השגחה פרטית געשרדיגן דורך לייענערס

א טירל' אין די ישוב אריין

איך בין שוין לאנגע יארן א מוהל, אבער די יאר האב איך זוכה געווען אנצוהייבן די יאר מיט פיר ברית'ן, דאס איז שוין א זעלטענע זאך, אויך ביי מיר.

איין ברית איז געווען די ערשטע טאג ראש השנה, נאך צוויי ברית'ן די צווייטע טאג ראש השנה, און נאך איינס אין די שבת נאך דעם.

די השגחה מעשה וואס כ'זיל דא מיטטיילן האט פאסירט די צווייטע טאג ראש השנה.

די ברית'ן זענען געווען אין א קליינער ישוב, נישט ווייט פון די ישוב וואו כ'זאויין.

וויסנדיג אז איך וועל דארפן גיין יום טוב צו די ברית'ן האב איך אויסגערעכענט צי הלכה'דיג קען איך גיין אזעלכע וועגן צי נישט. נאכ'ן אויסמעסטן די וועגן האב איך געזען אז עס איז דא שאלה פון א תחום שבת.

מען האט זיך געבראכן קאפ אבער א איד געבט זיך אן עצת מען האט אויסגעארבעט אז איך וועל ארויסגיין פון א זייטיגער טירל וואו איך וועל קענען דורכברעכן די טיר פון דעם ישוב.

דער פלאן האט פלין געארבעט, אבער דעם צווייטן טאג ווען איך האב זיך געוואלט אומקערן צו מיין ישוב האב איך געשפעטיגט, די טיר פון די ישוב איז געווען פארשלאסן. זוכנדיג נאך א לעכל האב איך עס נישט געקענט טרעפן.

איך בין געווארן אנגעצויגן. עס איז נישט געשמאק צו בלייבן אינדריסן, אבער נאך מער האט מיר געבאדערט דער פאקט אז עס ווערט שפעט צו מנחה.

נאכ'ן זוכן א לעכל האב איך געטראפן, איך בין אריין דורך איר און אט טרעפ איך זיך ביי די שול פון די ישוב. אין יענע מינוטן האט מען אנגעהויבן מנחה, איך האב געקענט דאווענען א ראש השנה'דיגע דאווענען מיט א מנחה.

איך האב זיך שפעטער געכאפט ווי גרויס איז געווען די סייעתא דשמיא ווען איך גיי ווען דורך די נארמאלע וועג וואלט איך געהאט א ריזיגער אומוועג צו די שול.

אזוי ארום בין איך אנגעקומען גלייך צו די שול און געקענט דאווענען בציבור.

גערשטן דורך לייענערס: ר. י. ג.

די תורה דערציילט דאס צו מגלה זיין די כוונה וואס עס ליגט דערונטער די טובה פון אבימלך, אז די טובה וואס ער האט געטון מיט אברהם אבינו איז נישט געווען פון גוטסקייט, נאר מיט אינטערעסע, אז מארגן זאל ער צוריקבאקומען פון אים א טובה.

די תורה דערציילט עס אז מען זאל זיך לערנען פון דעם די פארקערטע, אז מען זאל יא טון טובות מיט אנדערע, אן דעם וואס מען זאל דערווארטן א טובה אויף צוריק.

שפעטער אין די פרשה זעט מען די בחינה שטערקער. מיר לערנען אז אברהם אבינו האט ארויסגעשיקט אליעזר זוכן א כלה פאר יצחק. איידער אברהם אבינו שיקט ארויס אליעזר געבט ער אים א הדרכה ווי אזוי ער זאל זיך פירן זוכנדיג א כלה פאר יצחק.

אברהם אבינו זאגט צו אליעזר (כז, יב-יד) 'וְהָיָה הַנֶּעֱרָה אֲשֶׁר אֹמַר אֵלַיָּה הִיא נָא כְדֹךָ וְאֶשְׁתָּה, וְאִמְרָה שְׂתָה וְגַם גְּמִלִיךָ אֶשְׁקֶה, אֵתָּה הַכֹּחֶת לַעֲבָדְךָ לְיִצְחָק' וגו'.

רש"י אויפ'ן ארט שמועסט אויס דער ווארט 'אותה הכחת' וז"ל: ראויה היא לו שתהא גומלת חסדים וכדאי ליכנס בביתו של אברהם.

ווען מען צונעמט דער פסוק זעט מען דא צוויי זאכן, מען זעט אז אברהם אבינו בעט פון אליעזר א מיידל וואס געבט צו עסן פאר אנדערע, אבער דאס אליין איז נישט גענוג, זי דארף אויך זיין איינע וואס געבט צו עסן פאר די קעמלעך.

פארוואס פעלט זיך אויס אז זי זאל אויך געבן צו טרינקען פאר די קעמלעך? נאר אברהם אבינו האט געוואלט אונטערשטרייכן די נקודה, אז עס מאכט זיך טאקע אסאך מאל אז א איד טוט חסד פאר א צווייטן, אבער עס טרעפט זיך אויך אז די חסד זאל זיין געבינדן מיט נגיעות מיט אינטערעסע, אבער ווען זי געבט אויך צו טרינקען פאר די קעמלעך איז עס א ראיא אז דער מענטש האט נישט אינזינען נאר די אינטערעסע, ווייל דער קעמל קען דאך נישט מיטיב זיין אויף צוריק, עס איז א סימן אז די חסד איז א ריינע חסד, אן קיין נגיעות אן קיין אינטערעסע, און אויב זי טוט אזא חסד איז עס א סימן אז די חסד איז אן אמת'ע חסד.

די נקודה לערנט מען ארויס פון די פרשה און דאס דארף מען מיטנעמען פון דארט, אז די חסד זאל זיין לשם חסד, ווייל אזוי בויט זיך די וועלט, אזוי ווערט עס אן 'עולם חסד יבנה' אז די חסד איז לשם חסד, אז די נתינה איז א נתינה לשם נתינה, און נישט לשם פארדינען.

איך האב געטראכט אז עס קען זיין אז דאס איז אויך די סיבה פארוואס דער סדר העולם איז אז ווען א מענטש ווערן אלט פארלירט ער זיינע כוחות. אזוי לאנג ווי א מענטש איז יונג, ער איז אין די כוחות, ער שפייזט זיין פאמיליע, איז ער א געבער און אפילו אז ער וויל נישט געבן - געבט ער געצוינגענערהייט.

אין די רגע ווען א מענטש ווערט עלטער און ער קען שוין מער נישט געבן - ער איז שוין נישט מקיים די וועלט, ווערט ער שוואכער.

אז א איד, אויך אין די עלטערע יארן, איז ממשיך צו געבן, איז ער ווייטער א נותן און ער בלייבט ביי די כוחות.

זאל הקב"ה געבן אז מען זאל זוכה זיין צו געבן און צו געבן און מרבה זיין חסד לשם חסד, און מיט דעם מקיים זיין די וועלט.

עקידת יצחק - דער שורש פון מסירות נפש ביי כלל ישראל

”וְיָהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהָאֱלֹקִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם וְגו', קָח נָא אֶת בְּנֶךְ אֶת יִצְחָק אֲשֶׁר אֵהְבֶּתָּ וְגו'” כב א-ב

עֲשֶׂה נִסְיוֹנוֹת נִתְּנָה אֲבִרָה אֲבִינוּ עָלֵינוּ הַשְׁלוֹם וְעִמְד בְּכֻלָּם (אבות ה, ג), מִיט צֵעַן נִסְיוֹנוֹת אִיז אַבְרָהָם אֲבִינוּ ע”ה גִּעוּוֹאֲרֵן אוֹיספֿאַבֿירט, און דער גרעסטער פון אלע נסיונות איז געווען דער נסיון פון די עקידה.

עס איז באוואוסט די קשיא וואס די וועלט פרעגט, וואספארא גרויסקייט איז דא אין עקידת יצחק, אז עס זאל גערעכנט ווערן אלץ דער שווערסטער נסיון פון אברהם אבינו, וויבאלד אזויפיל טויזנטער און צענדליגער טויזנטער פשוט'ע אידן האבן זיך מוסר נפש געווען אויף קידוש השם במשך די דורות, טראצדעם וואס זיי האבן נישט באקומען דערויף א קלארער באפעל פונעם מויל פונעם אויבערשטן אליין כביכול, אינדעריצייט וואס אברהם אבינו איז אליין באפוילן געווארן דערויף און האט עס געהערט פונעם אויבערשטן אליין, און פאקטיש האט ער נאר צוגעבינדן יצחק אבער האט אים נישט געשאכטן.

נאר, די ספרים הקדושים ערקלערן, אז דער פשוט דערפון איז, וויבאלד די גאנצע מדה און כח פון 'מסירות נפש' איז איינגעווארצלט געווארן ביי אידישע קינדער דורך אברהם אבינו ביי דער נסיון פון די עקידה, וואס פון דארט איז דער שורש פון אלע עקידות וואס אידישע קינדער האבן זיך מוסר נפש געווען אין אלע דורות. און ווען נישט וואס אברהם אבינו איז בייגעשטאנען דעם נסיון וואלט נישט שייך געווען ביי אידן דער ענין פון מסירות נפש, אז עס זאל מקוים ווערן ביי אונז דאס וואס עס שטייט אין פסוק (דברים ו, ה) "וְאֶהְבֶּתָּ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ בְּכָל לִבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ", אמן.

- > + < -

הרה"ק דער סלאנימער רבי בעל 'ברכת אברהם' זצוק"ל, איז געווען געוואוינט צו דערציילן די פאלגנדע פארטיגע עובדא, וואס ווייזט אונז די געוואלדיגע ליבשאפט פון 'מסירות נפש' פון די פארציטישע חסידים. אט די פאלגנדע מעשה איז געווען זייער באליבט ביי אים, און ער פלעגט עס דערציילן מיט א געוואלדיגע התלהבות.

- > + < -

איינער פון די חשוב'ע לעבויטשער חסידים, איז געווען דער באוואוסטער נגיד, וועמען מען האט גערופן: 'רבי מאיר מירער', וויבאלד ער האט געשטאמט פון די שטאט מיר. ער האט זוכה געווען צו שְׁתֵּי שְׁלֹחַנוֹת, ווייל אויסערדעם וואס ער איז געווען באוואוסט אלץ א גרויסער עושר מיט א גרויסן פארמעגן, איז ער באקאנט געווען אלץ א געהויבענער תלמיד חכם וועלכער האט געדינט דעם אויבערשטן מיט גרויס ליבשאפט, ווי דער שטייגער פון די געהויבענע לעכטוויטשער חסידים, וועלכע זענען באוואוסט געווען מיט זייער וואונדערליכע עבודה און לעכטיגע דאווענענס הויך אויפן קול וואס האבן זיך געצויגן פאר לאנגע שעות.

ר' מאיר מירער פלעגט אסאך מאל קומען צו זיין רבי, זיך ארויסלאזנדיג אויף א 'נסיעה' איינמאל אין א שטיק צייט צו די ווייטע לעבויטש, וואו ער האט זיך געטראפן דאס וואס זיין נפש האט געלעבט, מיט די חבורה פון די חסידים עילין, די תלמידים פון הרה"ק רבי מרדכי מלעבויטש זצוק"ל -

איינער מיטן אנדערן, פלעגט אים רבי מאיר ארויסהעלפן אין יעדער געלעגנהייט, און דער גוי פון זיין זייט האט געפילט הכרת הטוב צו רבי מאיר וועלכער האט אים געשטעלט אויף די פיס, און מען קען זיך גרינג פארשטעלן דאס גרויסן קידוש השם וואס איז געווארן דערפון.

- > + < -

ויהי היום, און צוליב זיינע געשעפטן איז רבי מאיר איינמאל אנגעקומען צו די שטאט וואו זיין געוועזענער גוי'אישער משרת האט געוואוינט, און נישט טרעפנדיג קיין פאסיגע אכסניא וואס איז געווען גוט פאר אים, איז ער געגאנגען צום ברייטן הויז פונעם גוי, וואו ער האט געוואוסט אז ער וועט געפינען א גוטע אכסניא.

דער גוי האט זיך זייער געפריידט מיטן חשוב'ן געהויבענעם גאסט, און האט אים צוגעשטעלט א גאנצער שטארק אין זיין גרויסן הויז, ער איז ממש געווען 'רצא מגדרו' צו געבן א געשמאקע געפיל פאר זיין געהויבענעם גאסט, און די גאנצע צייט האט ער אים געפרעגט מיט וואס נאך קען ער אים העלפן. רבי מאיר האט זייער הנאה געהאט פון דעם געשמאקן אכסניא וואס האט זיך אויסגעשטעלט פונקט אזוי ווי ער האט געדארפט, און דורכן טאג האט ער עוסק געווען אין זיינע געשעפטן וואס האבן זיך ווייטער געשפינט אויפן בעסטן אופן.

דער שטייגער פון רבי מאיר איז פון אייביג אן געווען, אז ער איז אויפגעשטאנען יעדער נאכט ביי חצות, און ווי דער שטייגער פון די פארציטישע חסידים, האט ער זיך געזעצט צו דער ערד און אפגעראכטן 'תיקון חצות' מיט געוויין און בהתעוררות, און דערנאך האט ער עוסק געווען אין די הייליגע תורה מיט התמדה ביזן דאווענען שחרית כוונתיקן. - אויך דא אין די אכסניא האט ער נישט געטוישט זיין מנהג. זיינע וויכטיגסטע ספרים האט ער מיטגענומען מיט זיך צו יעדן ארט מיט זיין פרעכטיגער וואגן, און אזוי האט ער זיך געשטארקט ווי א לייב יעדער נאכט ביי חצות, און זיך גענומען עוסק זיין אין זיין עבודת הקודש.

ווי פארוואונדערט איז רבי מאיר געווארן איין נאכט, ווען ער האט זיך געזעצט צו דער ערד, און געהאלטן אינמיטן זאגן תיקון חצות, ווען פלוצלונג איז דער גוי'אישער בעל הבית אריינגעקומען אין זיין צימער. - דער גוי האט לכאורה געדענקט זיין מנהג און סדר היום, און געוואוסט אז אין דער צייט פראוועט ער דעם תיקון חצות מיט געוויין און מיט טרערן, און האט באשלאסן אים צו איבערראשן אין אזא שעה.

דער גוי איז אריינגעגאנגען אין צימער, און פלוצלונג האט זיך זיין געזיכט אינגאנצן געטוישט. ער האט ארויסגעשלעפט פון זיין טאש א גרויסן 'צלם' רח"ל, און אין זיין צווייטע האנט האט ער געהאלטן א גרויסן 'קצב מעסער'! און מיט א שרעקעדיגע שטימע האט ער געזאגט: הער מיר גוט צו! אויב בוקסטו דיר צו דעם צלם איז גוט, אבער טאמער נישט, וועל איך דיר שוין יעצט 'שעכטן' מיטן מעסער וואס איך האלט דא אין מיין האנט!

רבי מעיר מירער איז צוטרעיסט געווארן ביז די טיפעניש פון זיין זעל. ער האט נישט געקענט גלייבן צו וועלכע שפל המדרגה

קען זיך א גוי אראפדרייען... ער האט זיך ביטערליך ציוויינט, און זיך געבעטן אז ער זאל אים לאזן לעבן, דער גוי איז אבער געבליבן פעסט פאר'עקש'נט און נישט געוואלט הערן פון גארנישט. און נאר איבערגעזאגט זיינע פריערדיגע ווערטער: אדער זיך בוקן, אדער זיך שעכטן!

- > + < -

ווען רבי מאיר האט געזען אז ער האט שוין נישט קיין אנדערע ברירה, האט ער זיך געוואנדן צו דער גוי און געזאגט צו אים: דו קענסט מיר דאך אסאך יארן, און דו ווייסט אז איך וועל זיך נישט בוקן צו אט דער טמא'נער צלם בשום פנים ואופן, דעריבער בעט איך דיר, אלץ א צייכן פון הכרת הטוב פאר אלע יארן וואס איך האב דיר געטון אזויפיל טובות, אז דו זאלסט אויספירן מיין לעצטע בקשה, און געב מיר יעצט דריי שעה זיך צו גרייטן זיך צו מוסר נפש זיין **בדחילו ורחימו** אויף קידוש השם!

דער גוי האט אנגענומען זיין געבעט, אזוי ווי עס איז אנגענומען אפילו ביי די גוים אנצונעמען דעם לעצטן וואונטש פון איינער וואס איז פאר'משפט געווארן צום טויט. ער האט דעריבער צוגעבינדן זיינע הענט און זיינע פיס מיט אייזערנע קייטן. פאר זיינע אויגן

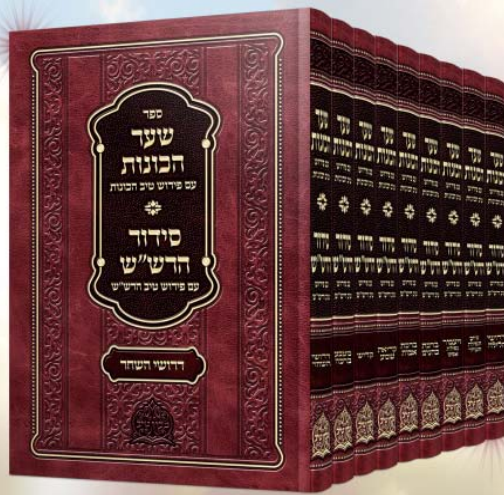
האט ער אראפגעלייגט דעם גרויסן אנגעשארפטן מעסער, און איז ארויסגעגאנגען פונעם צימער.

רבי מאיר, דער גרויסער און געהויערער עובד השם, האט זיך געזעצט אפערעכטן זיינע תפילות און תשובה טון מיט גרויסע התעוררות אין די טייערע דריי שעה וואס מען האט אים געשאנקען. עס איז נישט מעגליך צו שילדערן די געוואלדיגע בכיות וואס האבן זיך געהערט פון זיין צימער, און זיין מורא'דיגע עבודה בדמעות שליש אין אט די געציילטע שעות, וואס האט ממש געשפאלטן הימלען.

אין אט די דריי שעות האט זיך רבי מאיר מקדש געווען בסלידן, און זיך געגרייט מיט גרויס ליבשאפט זיך צו לאזן הרג'נען על קידוש שמו יתברך. ער האט גוט געדענקט דער מאמר פון דער תנא האלקי **רבי עקיבא**, וואס ער האט געזאגט ווען זיין נשמה איז ארויסגעגאנגען אינדערציט וואס מען האט געקעמט זיין קערפער מיט אייזערנע קעמלעך (ברכות סא:): **"כָּל יְמֵי הַיָּיְתִי מִקֶּטֶר עַל פְּסוּק זֶה 'כָּל נֶפֶשׁ, אֲפִילוּ נוֹטֵל אֶת נִשְׁמָתָהּ, אֶמְרָתִי מִתִּי יָבֵא לִיָּדִי וְאֶקְרָמְנָהּ"**, זע דארט. ער האט זיך איבערגע'חזר'ט איינמאל און נאכאמאל די ווערטער פונעם **ספר החינוך** (מצוה רצו) אין דער שורה פון די מצוה פון קידוש השם, וזה לשונו הזהב: **"שׁוֹרֵשׁ מִצְוָה זוּ יְדוּעָה, כִּי הָאֱדָם לֹא נִבְרָא רַק לְעֵבֶד בּוֹרְאָהּ, וּמִי שְׂאִינוּ מוֹסֵר גּוֹפוֹ עַל עֲבֻדַּת אֱדוֹנָיו אֵינָהּ עֲבֹד טוֹב. וְהָיִי בְּגֵי אֲדָם יִמְסְרוּ נַפְשוֹתָם עַל אֲדוֹנֵיהֶם, קֵל וְחֹמֶר עַל מִצְוֹת מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,"** עכ"ל.

רבי מאיר האט זיך געבעטן ביים הייליגן באשעפער, אז זיין זעל זאל אנגענומען ווערן אלץ א באווייליגטער קרבן פארן אויבערשטן. און פון די אנדערע זייט

לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכל תורת הנסתר בימי החול הנעלים ערב ובוקר וצהריים

מטבע ברכה

קדיש

דרושי השחר

קריאת שמע

ברכת אבות

ברכת כהנים

ועבוד - נפילת אפים

סיום תפילת השחר

דרושי הלילה

מבאר ומפרש
דברי הרב והרש"י
בשפה ברורה
המביא הלוטד בו
להבנה ברורה
ורצויה בטיב הכוונה

הערות וחקיקים
קושיות ותירושים
בדברי הרב והרש"י

מראה מקומות
על דברי הרב והרש"י
ומקורות על הביאור

להשיג בחנויות הספרים המובחרות

התפוצצות ראשית פרדס השמים במונחת הרב יצחק פרידמן 03-6194114

אזוי ווייט אז מען דארף האבן מסירות נפש דערצו! אסאך מאל ווען איך האב אייך באדינט, סיי ביי די סעודות פון שבת און יו"ט מיט דיין משפחה, און סיי ווען דו ביסט געזעצן מיט די חסיד'ישע חבורות וואס האבן זיך צוזאמגענומען ביי דיר אינדערהיים, אדער ווען דו ביסט געקומען צום רב'ן אינעם הייליגן הויף אין לעכוויטש, האט אייער שמועס זיך אלעמאל געדרייט ארום דאס מסירות נפש וואס א איד דארף אלעמאל זיין גרייט זיך צו מוסר נפש זיין מיט ליבשאפט!

אזוי האב איך געוואוסט, אז דאס איז די גרעסטע און בעסטע זאך וואס דו האסט ליב - זיך צו מוסר נפש זיין אויף קידוש השם! - דעריבער האב איך אויסגעוועלט פאר דיר דעם בעסטן געשאנק... דיר צו מוכה זיין מיט אט די גרעסטע מצוה, וואס דו ביסט זיכער אנגעקומען צו געוואלדיגע מדריגות אין אט די דריי שעה וואס דו האסט זיך געגרייט צו מסירות נפש אזוי ווי עס דארף צו זיין! - און דערמיט האב איך דיר באצאלט מיט א געוואלדיגע טובה!

- > + < -

אין א געלעגנהייט, ווען דער הייליגער ברכת אברהם זצוק"ל האט געענדיגט דערציילט אט די פארברייטע מעשה, האט ער זיך זייער צופלאמט און געזאגט: אפילו א גוי, אן ערל, האט פארשטאנען אז דו בעסטע מתנה וואס מען קען שענקען פאר א איד, איז די זכות זיך צו מוסר נפש זיין אויף קידוש השם!

און ער האט אויסגעפירט מיט א געשריי פון די טיפענישן פון הארץ:

רבנו של עולם, ווי שטארק גלוסט איך זיך צו מוסר נפש זיין על קדושת שמך!

איז ער געווען גרייט מיט גרויס שמחה און באהבה וברצון, צו שטארבן על קידוש שמו יתברך! ווען די דריי שעה האבן זיך געענדיגט, איז דער גוי אריינגעקומען אינעם צימער, און האט זיך דערנענטערט צו רבי מאיר. דא האט רבי מאיר באמערקט, אז דער געזיכט פונעם גוי האט זיך איינגעזעצט געטוישט. ער האט אויסגעזען רואג, און מיט א קליין שמייכל אויף זיינע ליפן האט ער גענומען דעם מעסער אין האנט, און צושניטן דערמיט די שטריק מיט וועלכע ער האט צוגעבינדן די הענט און פיס פון רבי מאיר, און אויסגערופן בשמחה: ביסט פריי! רבי מאיר איז געבליבן שטיין פארוואונדערט: וואס איז דען יעצט געשען? מעיקרא מאי קסבר ולבסוף מאי קסבר? וואס טוט זיך דא?

דער גוי האט געעפנט זיין מויל און גענומען ערקלערן: אין אמת'ן אריין, איז שוין א לענגערע צייט וואס איך שפיר א געוואלדיגע הכרת הטוב צו דיר, וויבאלד דו האסט מיר געשפייזט שוין יארן לאנג, און האסט מיר געשטעלט אויף די פיס, אויף אזוי ווייט אז די גאנצע רייכקייט וואס ליגט דא אויסגעשפרייט פאר דיר, איז אלעס נאר פון די געלט וואס איך האב פארדינט אין דיין גרויסן הויז! איך האב נישט געוואוסט וויאזוי און מיט וואס איך קען דיר דאנקען אויף אלע גוטס וואס דו האסט געטון מיט מיר, ווייל פעלט דען עפעס פונעם עושר'ס הויז? ווייל יעדע מתנה וואס איך וועל דיר ברענגען, וועט נישט קענען גענוג ארויסברענגען מיין טיפע דאנק צו דיר!

נאר אזויפיל האב איך געדענקט פון אלע יארן וואס איך האב פארברענגט אין דיין הויז, אז דו פלעגסט אלעמאל רעדן וועגן ליבשאפט צום אויבערשטן, אויף

די ספעציעלע טעלעפאן ליניע צו באשטעלן די ספרים פון 'מכון טיב'

פון הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 קלינגט אריין באשטעלט דעליווערי פריי פון אפצאל - ביז צו אייער שטוב!

